

[Paul Møller.]

betydelig rolle for vort land. Vi har derfor ment det rigtigt, at Danmark, så længe vi kunne forsvare det, deltager i de forhandlinger, der føres, og at vi gør, hvad vi formår for at bidrage til at opnå det ønskede resultat. Først når det — forhåbentlig inden længe — helt afklares, om der virkelig er mulighed for at realisere det store frihandelsområde, og når vi kender vilkårene herfor, kan vi tage endelig stilling til, om medlemskabet i frihandelsområdet skal kombineres med dansk medlemskab i den ene eller den anden toldunion, om vi skal melde os til de seks, eller om vi skal medvirke til oprettelsen af en nordisk toldunion. Ved bedømmelsen heraf må vi også foreløbig tage hensyn til, at vi kender de seks' union, ved, at den er en kendsgerning, medens vi desværre fortsat befinder os i en mærkelig uvished om, hvorvidt den nordiske union overhovedet lader sig realisere, selv om vi selv her i Danmark har den bedste vilje dertil. Der er gjort et betydeligt forarbejde, tekniske rapporter ligger på vort bord, men de politiske muligheder svæver jo fremdeles i det uvisse, fordi vi til syvende og sidst ikke ved, hvad vej Norge vil gå. Det er derfor vort håb, at det kommende møde i Nordisk Råd vil tilvejebringe klaring herom, så vi kan se, om Nordens fællesskab endelig nærmer sig realiteten, eller om det hele — når det kommer til stykket — som så ofte før blot vil vise sig at være en bristet illusion.

Det er ikke nok, at vi er optaget af at diskutere, hvilken afgørelse der er den rigtige, det er langt vigtigere, at vi indstiller os på, at vi i alle tilfælde, ligegyldigt hvilket valg vi træffer, herhjemme fører en økonomisk politik, som dels tager sigte på at give det danske erhvervsliv den bedst mulige startposition i et større markedsfællesskab, dels bestræber sig på at gøre vore erhverv så konkurrencedygtige som muligt. Svigter vi nu, hvis vi undlader at føre en virkelig produktions- og erhvervspolitik, vil vi komme til at fortryde smerteligt de undladelsessynder, der begås i de år, der kommer. Det er ikke et spørgsmål, om nogle industrifyrster kan klare sig, det er ikke hensyn til kapitalismen, der dikterer vor varme interesse for nu at anlægge vort lands politik på en linje, der kan holde under de totalt ændrede

vilkår. Vi ved, at de, der først kommer til at lide under en forfejlet økonomisk politik, altid vil være de svageste. Arbejdsløsheden vil blive den første følge af manglende handlekraft i vor regering og i vort folketings, og det kan meget vel blive en arbejdsløshed af et omfang, hvis mæge vi skal tilbage til trediverne for at finde, om vi kan finde den dér.

Den konservative folketingsgruppe tillægger det derfor meget stor betydning, at vi i denne samling fører en politik, der styrker erhvervene til at påtage sig den kæmpe-mæssige opgave, de står over for. På denne baggrund kan vi kun beklage, at regeringen efter åbningstalen at dømme møder underlig blank og uforberedt. Her lægges ingen erhvervspolitik ud, andet end lidt statslån hist og her, der tales kun om en teknisk omlægning af vore toldsats, men ikke om nu at søge at indhente det forsømte, så vi i stedet for restriktionerne giver vore producerende erhverv et læ i den vanskelige overgangstid. Vi ved, at importrestriktionerne praktisk talt ikke vil være noget værd som et værn i overgangstiden. Fra vor side beklager vi derfor, at man ikke for længst fulgte vort råd om at afvikle importrestriktionerne og i stedet indføre nogle toldsats, der ikke befinder sig så nær nulpunktet som dem, vi har. Lad mig åbent erkende, at vi egentlig havde troet, at regeringen med de beskæftigelsesmæssige interesser, der burde præge den, i hvert fald ville have taget skridtet nu, hvor toldloven alligevel skal ændres, og have valgt de fællesnordiske toldsats, som alligevel skal gennemføres, hvis vi skal ind i en nordisk union. Jeg har minder om, hvorledes den højtærede økonomiminister gang på gang har spærret vejen til en fornuftig reform af vor toldlovgivning; men jeg havde egentlig troet, at hans interesse for en nordisk union var så varm, at han ville have arbejdet med på, at Danmark nu benyttede lejligheden til at placere sig toldmæssigt dér, hvor det skal være, hvis hans egen nordiske politik bliver gennemført. I hvert fald kommer der noget underligt uvirkeligt ud af hele denne tekniske omlægning, fordi vi ved, at satsene ikke kan blive de endelige. Hvad enten vi vælger den ene eller anden markedsdannelse, må der ske en ændring af disse sats i forhold til det forslag, regeringen vil fremsætte i henhold